

Kőbe zárt múltunk – Erdélyi kirándulás

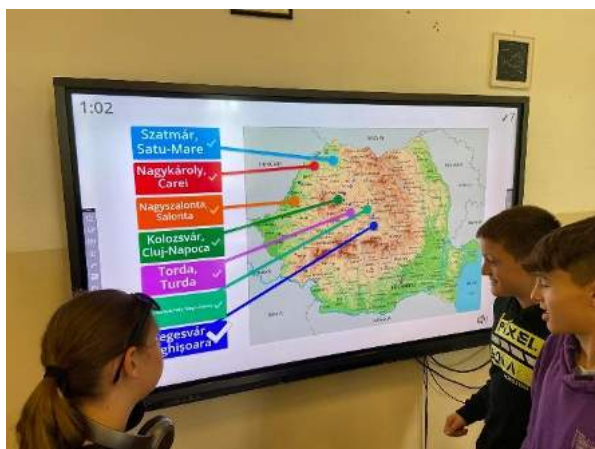
„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne”

/Tamási Áron/

Határtalan izgalom követte a bejelentést, hogy a nyolcadik évfolyam tanulói Erdélybe mehetnek kirándulni. (a pályázatot még a az előző tanévben nyertük, de a járványügyi korlátozások miatt a következő tanévre kellett halasztanunk a kirándulást)

Az utazást természetesen több előkészítő óra előzte meg, hiszen mindhárom osztály osztályfőnöke fontosnak tartotta, hogy a tanulók tisztában legyenek azzal, hogy történelmi és földrajzi szempontból is mennyire fontos és különleges helyen töltenek majd el együtt öt napot.

Az évfolyamon tanító történelemtanárok az órakeretükbe beillesztve beszéltek a Trianoni békediktátum fontosságáról és annak következményeiről. Osztályfőnöki órán megismerkedtünk Erdély hagyományaival. Csoportmunkában dolgoztuk fel a székelyekről és Csaba királyfiról szóló népmondát, a székely himnuszt, Déva mondabeli és jelenkori történetét, beszéltünk Erdély híres szülötteiről (Mátyás király, Ady Endre, az ifjabb és az idősebb Teleki Sámuel, Teleki Blanka grófnő, Bolyai Farkas, Bolyai János, Tamási Áron, Wass Albert stb.), elmélyültünk az erdélyi gasztronómiában, és bepillantottunk a kalotaszegi népművészet jellemzőibe. Rendhagyó magyar óra keretében körbejártuk a székely és a csángó tájszólás különlegességeit, szót ejtettünk Erdély jelenéről a mai Románia részeként, majd Kahoot-os és Wordwall-os feladatok segítségével ellenőriztük eddigi tudásunkat.

Borús időben, de nagyon jó hangulatban indultunk el Erdélybe 2022. szeptember 19-én.

Első megállónk Nagyvárad volt, ahol először megtekinthettük a székesegyházat, megismerhettük I. Szent László király legendáját és a város történetét. Nagyváradhoz kötődik Ady Endre is, akiről éppen a nyolcadikos irodalomórákon tanulunk majd, így nekiindultunk megnézni a híres helyeket. Az eső végül közbeszólt, de a hajdani Kőrös-parti Párizs hangulata így is érezhető volt.

Következő állomásunkon, Zsobokon nagy szeretettel láttak bennünket, és amíg elfogyasztottuk a finom, helyben sült fánkot és az almalevet, megismerhettük a zsoboki gyermekotthon történetét és a kalotaszegi népművészetet.

Mezőmadarason, a Mezőség és Székelyföld találkozásánál fekvő kis magyar faluban várta az elcsigázott utasokat a vetett ág és a meleg vacsora.

A második napon Marosvásárhelyre kirándult a csapat. Nagy élmény volt a Kultúrpalota, a színházteremben még a helyi szimfonikus zenekar főpróbáját is megleshettük, meghallgathattuk. Megcsodáltuk a díszes belső tereket és a Tükörtermet, erdélyi balladákat elevenítettünk fel a különleges üveglablakok segítségével, az emeleten pedig megtekinthettük a modern magyar festők képeiből álló kiállítást, ahová Munkácsy Mihály és Lotz Károly is adományozott festményeket.

Délután a múltba kirándultunk: a marosvécsi kastélyban maga a tulajdonos, Géza báró, a Kemény család leszármazottja mutatta be az épületet és mesélt családjának történetéről. A parkban megkoszorúztuk Wass Albert sírját, majd folytattuk utunkat Gernyeszegre, ahol megálltunk a Teleki család birtokán. Az időjárás kegyes volt hozzánk: csak ritkán esett, de akkor nagyon.

Miután a völgyből felszállt a köd, ragyogó napsütés köszöntött ránk, így indultunk el a harmadik napon Torda felé. A hosszú utazás alatt Izolda nénitől, helyi vendéglátónktól és idegenvezetőnktől rengeteget tanulhattunk.

Első utunk a tordai sóbányához vezetett. A meredek lépcsőfokok, a falakon ragyogó sókristályok egy különleges mesevilágba vittek. A föld alatt 112 m mélyen húzódó tárnák, a friss, tiszta levegő, a lassan forgó óriáskerék, a titokzatos csónakázótó mindenkit lenyűgöztek. Nagy kaland volt az üvegfalú lift is, de a fiatalok a 13 emeletnyi lépcsőt is sportosan vették.

A bánya után némi buszozás várt még ránk, majd a Tordai-hasadék újabb meglepetéssel szolgált: a magasba törő sziklafalak közt csobogó patak mentén nem volt vita és nem volt fáradtság, csak lelkesedés és öröm.

Nagyon büszkék vagyunk a gyerekekre, hiszen a szokatlan helyeknek, szokatlan kihívásoknak köszönhetően nagyon jó csapatot kovácsoltak össze.

Hűvös volt még az idő, amikor a negyedik napon reggeli után felkerekedtünk, hogy megtekintsük a mezőmadarasi egyházközség református templomát, ahol vendéglátónknak, Izolda néninek a férje a lelkész. A tiszta, takaros kis templomban még a Bethlen-család tagjai is imádkoztak a 18. században. Innen sétáltunk át a falu másik végére, ahol meglátogattuk a mezőmadarasi Pataky-Ágotha Általános Iskolát. Az iskola történetének megismerése után egy kis ajándékkal is kedveskedtünk az itteni diákoknak, akikkel a mi tanulóink hamar összebarátkoztak, így a közös játék (sorverseny) már nagyon jó hangulatban telt.

Gyors ebéd után Marosvásárhelyre indultunk, ahol megkoszorúztuk a Bolyai szoborcsoportot a Bolyai Farkas Elméleti Líceummal szemben. Legnagyobb sajnálatunkra a Teleki Tékába nem tudtunk bemenni, mert egy rendezvénysorozat miatt azon a héten a gyűjtemény nem volt látogatható, így kárpótlásként megtekintettük a szépen felújított várat és benne található gótikus templomot. A kíváncsiak a babamúzeumot is megcsodálhatták.

Vacsorára igazi különlegességgel vártak bennünket: az érdeklődők hamisítatlan erdélyi csorbalevest kóstolhattak, a csirkepörkölt mellé pedig puliszkát.

A vacsora után jött az igazi megmérettetés: 5 fős csapatok versenghettek egymással, hogy ki is figyelt legjobban az elmúlt 4 napban. Nem csak azt kellett tudni, hogy vajon kinek a síremlékét koszorúztuk meg az első napon, hanem Feca bácsi cipőméretét is, de arra is érdemes volt odafigyelni, milyen kastélyokban jártunk, és hogy mi a buszunk rendszáma.

Megfáradva, de cukrokban gazdagon tért mindenki nyugovóra.

Elérkezett az utolsó nap. A korai reggeli után elindultunk Válaszútra, ahol az idő rövideje miatt már csak a Kallós Néprajzi Gyűjteményt tekintettük meg. Itt búcsúztunk el kedves vendéglátónktól, Izolda nénitől, és elindultunk az utolsó állomás, Kolozsvár felé. A Házsongárdi temetőben tett rövid látogatásunk után elsétáltunk Mátyás király szülőházához, útba ejtve természetesen a főteret Phaedrus János híres Mátyás-szobrával és a Szent Mihály templommal. Ezzel erdélyi kirándulásunk véget ért, búcsút intettünk a Mezőség szelíd lankáinak, és gondolatainkat immár hazafelé fordítottuk.

A kirándulás után nem sokkal elérkezett az idő, hogy élményeinket másokkal is megosszuk.

Az utazás során számtalan fénykép készült, nehezen bár, de kiválasztottuk belőle azokat, amelyek a leghívebben bemutatják Erdély szépségét és élményeink gazdagságát.

Az iskola aulájában október 10-én tartottuk fotókiállításunk megnyitóját. Diákjaink alaposan és lelkesen készültek fel a műsorra: először két Kányádi Sándor-verset (*Két nyárfa* és *Valaki jár a fák hegyén*) hallhatott a közönség, majd egy mezősegi népmesét, „*Ki a leghűségesebb?*” címmel, Kallós Zoltán gyűjtéséből.

A diákokkal együtt még korábban készítettünk egy flashmobot, majd azokat és kedvenc fotóinkat kisfilmmé szerkesztettük. (Ezen a linken megtekinthető: <https://www.youtube.com/watch?v=jFwiASlzoqc>)

Ezzel a filmmel zártuk élménybeszámolóunkat.

Hódmezővásárhely, 2022. 10. 22.